

ת"פ 11915/09/13 - מדינת ישראל נגד בנטאמלק מלקה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11915-09-13 מדינת ישראל נ' מלקה

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

המאשימה מדינת ישראל

ע"י עו"ד דניאל אשכנזי

נגד

הנאשם 2. בנטאמלק מלקה

ע"י עו"ד מירי אוזן-קליימן

גזר דין

1. לאחר שמיעת הראיות בתיק זה, הרשעתי את הנאשם בכך שביום 28.8.2013 גנב ביחד עם אדם נוסף אופנוע שחנה בחניון בתל אביב. השניים שברו את מנעול הדיסק של האופנוע, העמיסו אותו בתא המטען של מכוניתו של שותפו של הנאשם לעבירה, כשהוא בולט החוצה באופן חלקי, והנאשם רץ אחרי המכונית והחזיק את האופנוע שלא יפול. לאחר נסיעה קצרה, כשהיו במרחק של מספר רחובות בלבד ממקום הגניבה, וככל הנראה לאחר שנאשו מן האפשרות שיצליחו להרחיק בדרך זו עם האופנוע הגנוב, הורידו הנאשם וחברו את האופנוע מן המכונית, וניסו להימלט בנסיעה. אחרי נסיעה לא ארוכה נוספת נטשו את המכונית. הנאשם רץ ברחובות העיר ובסופו של דבר נעצר על ידי שוטרים כשהוא מסתתר בשיחים הסמוכים לבית משפט זה.

2. במעשיו פגע הנאשם בזכות הקניין של בעל האופנוע פגיעה לא חמורה.

3. הנזק שנגרם בפועל כתוצאה ממעשיו של הנאשם היה כמובן מצומצם מזה שהיה צפוי אילו הנאשם ושותפו היו מצליחים לנסוע לדרכם עם האופנוע (אף על פי שמבחינה משפטית עבירת גניבת הרכב הושלמה, הרי שמבחינה מהותית מעשיהם של הנאשם וחברו לא היו הרבה מעבר לניסיון כושל לגנוב אופנוע). הנזק הפיזי שנגרם הסתכם בשבירת מנעול הדיסק, והבעלים קיבל חזרה את השליטה ברכושו תוך זמן קצר יחסית.

4. התביעה הפנתה לשלושה גזרי דין שמהם שניים במקרים של גניבת אופנוע (עפ"ג (תל אביב) 37710-05-16 **מדינת ישראל נ' תיסיר אזגילה** (2016) ות"פ (חיפה) 1264-05-17 **מדינת ישראל נ' סאלח כיאל** (2019)). בשני גזרי הדין נקבע שמתחם עונש ההולם הוא בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל. יש לציין כי בשני המקרים הועבר האופנוע הגנוב מן הישוב בו נגנב לישוב אחר המרוחק קילומטרים ממקום הגניבה (במקרה אחד מתל אביב לרמלה המרוחקת כ-20 ק"מ ובמקרה שני מבית העמק לג'לדיה-מִכְר המרוחקת יותר מ-120 ק"מ). הסיגורית לא כפרה בכך שפסקי הדין שהגישה התביעה מייצגים את רמת הענישה הנוהגת כיום, אך טענה שמן הראוי להחיל על עניינו של הנאשם את הסטנדרט שהיה קיים בשעת ביצוע העבירה. לדבריה של הסיגורית, רמת הענישה שנהגה אז הייתה שהעונש על גניבת אופנוע נע בין מספר חודשי עבודות שירות למספר חודשי כליאה. הסיגורית צירפה את גזר הדין בת"פ (תל אביב) 57279-01-12 **מדינת ישראל נ' שי כהן** (2013), שבו נקבע כי מתחם העונש ההולם לגניבת

עמוד 1

קטנוע הוא בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל.

5. בהתחשב בכך שבמקרה שבפניי ננטש האופנוע הגנוב כעבור זמן קצר ביותר ובמרחק של מספר רחובות בלבד מן המקום שממנו נגנב, מתחם העונש ההולם הוא נמוך יותר מזה שבפסיקה שהציגה התביעה, והוא נע בין 5 ל-14 חודשי מאסר בפועל.
6. הנאשם בן 30 ולחובתו עבר פלילי מכביד ביותר הכולל מספר הרשעות בעבירות שונות. בגין עבירות אלו ריצה הנאשם מספר תקופות מאסר. אם אין די בכך, הרי בשנת 2016 - כלומר, בעוד תיק זה תלוי ועומד (אך בטרם הגיע לטיפול) - הורשע הנאשם בגין גניבת רכב שבוצעה בשנת 2015, ונדון ל-10 חודשי מאסר בפועל. בעקבות הפעלתו של מאסר מותנה בן 9 חודשים חלקו בחופף וחלקו במצטבר, ריצה הנאשם בגין אותו תיק עונש של 14 חודשי מאסר בפועל.
7. לאחר שלאורך המשפט הכחיש הנאשם את ביצוע העבירה, בדברו האחרון אמר כי הוא מצטער ומבקש סליחה על מעשיו ובהם ביצוע העבירה והתנהלותו בזמן המשפט, שנבעה מהתמכרותו למשככי כאבים בעקבות תאונה שעבר. לדבריו, מצבו הנפשי וחוסר האמון שלו הם אלו שהביאו אותו לדחיית הסדרי טיעון שהוצעו לו.
8. הסניגורית לא הציגה נסיבות אישיות המצדיקות הקלה בעונשו של הנאשם, אלא התמקדה בשתי טענות אחרות. הנסיבה הראשונה שאליה התייחסה הסניגורית היא שהעבירה שבגינה נותן הנאשם את הדין נעברה לפני 7 שנים. הנסיבה השנייה היא שמי שנחשד והואשם בתחילה כשותפו של הנאשם לגניבה, הודה לבסוף במסגרת הסדר טיעון אך בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, ונדון לעונש מאסר מותנה בלבד. חלוף הזמן ועקרון אחידות הענישה מצדיקים לדעת הסניגורית הטלת עונש מאסר קצר ביותר על הנאשם, תוך חריגה כלפי מטה ממתחם העונש ההולם.
9. התובע סבור כי אין מקום להקלה בעונשו של הנאשם בשל חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, שכן התמשכות ההליכים נגרמה באשמתו. התובע ציין בהקשר זה שהנאשם חזר מהודאה ושמספר ישיבות נדחו בשל סיבות הקשורות בנאשם עצמו - לרבות סכסוך בינו לבין סניגוריתו הנאמנה. אשר להסדר הטיעון עם מי שהואשם כשותף לביצוע העבירה, הסביר התובע כי הבדל בעוצמת הראיות נגד כל אחד מן הנאשמים הצדיק עריכת הסדר הטיעון המקל עם הנאשם האחר. אציין בהקשר זה כי העד המזהה, זיהה את הנאשם ללא היסוס, ואילו התלבט לגבי הנאשם האחר. יתר על כן, סניגוריתו המסורה של הנאשם נכחה במסדר הזיהוי בעוד במסדר האחר לא נכח עורך דין. התובע סבור כי לנוכח עברו של הנאשם עונשו צריך להימצא בחלק העליון של מתחם העונש ההולם.
10. עברו הפלילי של הנאשם אכן היה מצדיק במקרה הרגיל את עתירת התביעה להטלת עונש שבחלק העליון של מתחם העונש ההולם, ואולי אף קרוב לקצהו העליון. ואולם, אני מוצא כי לא ניתן להתעלם משתי הנסיבות שאליהן התייחסה הסניגורית. אמנם, התמשכות ההליכים בתיק זה הייתה בבסיסו של דבר תוצאת מעשיו של הנאשם, ואולם לא ניתן להתעלם מכך שהעונש נגזר בגין עבירה שנעברה לפני 7 שנים, והוא נעדר לחלוטין את האלמנט של מיידיות שהוא קריטי לשם השגת הרתעה אישית, שהיא רלוונטית למיקום העונש בתוך מתחם העונש ההולם לפי הוראות

סעיף 40 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. הבדל ראייתי אכן יכול להצדיק תוצאות עונשיות שונות לשני נאשמים שביצעו עבירה כשותפים, ואולם ההגינות מחייבת התחשבות מסוימת בעונש של מי שהובא לדין יחד עם הנאשם, ונטען נגדו במקור שהוא שותפו לביצוע העבירה. אציין בהקשר זה, שנראה היה שתחושת חוסר ההגינות שבהבחנה בינו לבין מי שנחשד כשותפו לביצוע העבירה, אכן הייתה כטענתו של הנאשם גורם משמעותי באופן שבו ניהל את ענייניו בתיק זה - הן בעת שביקש לחזור מן ההודאה והן בעת שסירב להסדר טיעון עם התביעה גם אחרי שזו שינתה את עמדתה והסכימה להצעה של הנאשם שלה סירבה בשלב מוקדם יותר.

11. לנוכח העבר הפלילי המכביד מזה, וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה והעונש שנגזר על מי שנחשד כשותפו של הנאשם מזה, אני קובע כי ראוי להטיל עונש הנמצא במרכז מתחם העונש ההולם שקבעתי.

12. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא ישוב ויעבור עבירת רכוש.

ג. הנאשם יתחייב שאם יעבור בשנתיים שלאחר יציאתו מן המאסר עבירת רכוש, ישלם סכום של 5,000 ₪. לא יתחייב הנאשם כאמור, יאסר למשך 21 יום.

13. לנוכח העובדה שהנאשם לא נהג בעצמו ברכב במהלך ביצוע העבירה, אינני מוצא מקום להטיל עליו עונש הנוגע לרישיון הנהיגה שלו. לנוכח עונש המאסר הממושך יחסית שהטלתי על הנאשם לא מצאתי גם מקום להטיל עליו קנס כספי.

14. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד תביעה 2 ברשימת עדי התביעה, בסכום של 1,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.9.2021.

15. אם נותר פיקדון בתיק מעצר הקשור לתיק זה ולא הוטל על הכסף עיקול ואין מניעה חוקית אחרת להחזירו, יוחזר לנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, 4 באוגוסט 2020, בנוכחות הצדדים.